

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος Λ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1811	Κυριακὴ τῆς Πεντηκοστῆς 23 Ἰουνίου 2013	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Ἔχουμε Πνεῦμα ἅγιο;

Σήμερα, ἀγαπητοί μου, εἶνε μία ἀπὸ τὶς μεγαλύτερες ἐορτὲς τῆς πίστεώς μας, ἡ **Πεντηκοστή**: γιορτάζουμε τὰ γενέθλια τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας. Εἶνε ἡ ἐκπλήρωσι τῆς ὑποσχέσεως ποὺ ἔδωσε ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ὅτι θὰ στείλῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Ὅλα σήμερα (ἀπόστολος, εὐαγγέλιο, τροπάρια, πρὸ παντὸς οἱ εὐχές) μιλοῦν γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο.

Γιὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο πρέπει κ' ἐμεῖς νὰ μιλήσουμε. **Σὲ ποιὸν ὄμως;** ὑπάρχουν αὐτιά ν' ἀκούσουν, καρδιὲς νὰ αἰσθανθοῦν; Ὁ σημερινὸς κόσμος γιὰ ἄλλα πράγματα συζητεῖ· ἂν τοῦ μιλῆσης γιὰ Πνεῦμα ἅγιο, μένει ψυχρὸς «**Ἔω γενεὰ ἄπιστος**» τοῦ αἰῶνος μας! (πρὸβλ. Ματθ. 17,17. Μάρκ. 9,19. Λουκ. 9,41).

Ξέρετε πῶς μοιάζουν σήμερα οἱ ἄνθρωποι; σὰν **τυφλοπόντικες**. Ὁ τυφλοπόντικας δὲν βγαίνει ἀπ' τὸ λαγούμι του· ἐκεῖ μέσα γεννήθηκε, ἐκεῖ καὶ θὰ πεθάνῃ. Κ' ἐμεῖς τυφλοπόντικες εἴμαστε. Ὅσα γράμματα κι ἂν ξέρουμε, ζοῦμε μέσ' στὰ λαγούμια τῆς ὕλης καὶ δὲν καταλαβαίνουμε τὴ σημερινὴ γιορτὴ, ὅτι πέρα ἀπὸ τὴν ὕλη, ἀπὸ τὰ ὑλικά ἐνδιαφέροντα, ὑπάρχει κάτι ἄλλο.

Μέσα στὸν κόσμο αὐτὸ τῆς φθορᾶς καὶ παροδικότητος, ἀγαπητοί μου, ἔρχεται ἡ σημερινὴ ἐορτὴ νὰ ὑπενθυμίση, ὅτι **ὑπάρχει κ' ἕνας ἄλλος κόσμος**, ὁ κόσμος τοῦ Πνεύματος. Ἄς φωνάζουν οἱ ἄπιστοι, ἄς λένε ὅ,τι θέλουν. Ἐμεῖς δὲν ἀρνούμεθα τὴν ὕλη· ἀλλ' ὅσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει ἡ ὕλη, ποὺ τὴν πιάνεις τὴ ζυγίζεις τὴ μετρᾷς, ἄλλο τόσο βέβαιο εἶνε ὅτι ὑπάρχει πνεῦμα, ὅτι ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο.

Ἐπὶ ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο. Ἀπόδειξις σήμερα **οἱ ἀπόστολοι**. Τί ἦταν οἱ ἀπόστολοι τὸ ἀκούσαμε. Δὲν βγήκαν ἀπὸ γυμνάσια καὶ σχολές, δὲν ἔμαθαν γλώσσες. Καὶ βλέπεις, αὐτοὶ οἱ ἀγράμματοι, ἔγιναν πάνσοφοι. Ἐὰν σὰς ἔλεγαν, ὅτι ἕνα μικρὸ παιδί, ἕνας πιτσιρίκος τοῦ νηπιαγωγείου, κατῶρθωσε νὰ λύσῃ ἕνα δύσκολο πρόβλημα ἀριθμητικῆς ἢ ἀλγέβρας, τί θὰ λέγατε; Εἶνε δυνατόν; αὐτὸ εἶνε θαῦμα. Ἐ, πιὸ

μεγάλο θαῦμα ἔχουμε ἐδῶ. Αὐτοὶ οἱ ἀπόστολοι, ποὺ σὰν ψαρᾶδες μόνη δουλειά τους ἦταν νὰ ρίχνουν τὰ δίχτυα, ξαφνικὰ ἀνέβηκαν τόσο ψηλά, ποὺ μποροῦσαν ν' ἀπαντοῦν σὲ φιλοσόφους· ἀνέβηκαν πιὸ ψηλὰ ἀπὸ τὸ Σωκράτη καὶ τὸν Ἀριστοτέλη, ἐκεῖ ποὺ «**ἰλιγγιᾶ νοῦς**» ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία (θ' ᾠδὴ καταβασ. Φώτων καὶ Σαβ. πρὸ Πεντηκοστῆς), σὲ τέτοιο ὕψος θεωρίας. Ποιὸς τοὺς φώτισε; ρωτᾶμε τοὺς ἀπίστους· ἐλάτε νὰ μᾶς ἐξηγήσετε πῶς ἀπέκτησαν τέτοια σοφία καὶ δύναμι, καὶ ὄχι μόνον τὸ μυαλὸ ἀλλὰ καὶ ἡ καρδιά τους πῆρε τέτοια φτερά; «**Τίς Θεὸς μέγας ὡς ὁ Θεὸς ἡμῶν; σὺ εἶ ὁ Θεὸς ὁ ποιῶν θαυμάσια (μόνος)**» (Ψαλμ. 76,14-15).

Τί ἦταν λοιπὸν οἱ ἀπόστολοι; Οὐμηθῆτε· **ὁ ἀπόστολος Πέτρος** μπροστὰ σὲ μιὰ ὑπηρέτρια, μὲ ὄρκο μία καὶ δύο καὶ τρεῖς φορές λέει «**Οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον**», δὲν τὸν γνωρίζω (Ματθ. 26,74. Μάρκ. 14,71). Αὐτὸς λοιπὸν, ποὺ σὰν λαγὸς εἶχε χαθῆ, τώρα μπροστὰ ὄχι σ' ἕνα δουλικὸ ἀλλὰ σὲ πλῆθος κόσμου, μπροστὰ στοὺς φονιάδες καὶ σταυρωτάς, αὐτοὺς ποὺ φώναζαν «**Ἄρον ἄρον, σταύρωσον αὐτόν**» (Ἰω. 19,15), μὲ θάρρος λέει· Πιστεύω καὶ λατρεύω τὸ Χριστό, αὐτὸς εἶνε ἡ σωτηρία τοῦ κόσμου, κ' ἐσεῖς εἶστε οἱ σταυρωταί του. Τὸν βλέπετε σήμερα καὶ μιλάει μπροστὰ σὲ τρεῖς χιλιάδες· θὰ τὸν δῆτε αὔριο νὰ παίρῃ ἕνα ραβδί, νὰ γυρίζη βουνὰ - λαγκάδια, χῶρες καὶ πολιτείες, ἕως ὅτου φτάσῃ στὴ Ῥώμη, κ' ἐκεῖ μπροστὰ στοὺς τυράννους, μπροστὰ στὸ Νέρωνα, νὰ κηρύττῃ καὶ νὰ μαρτυρῇ γιὰ τὸ Χριστό. Ρωτᾶμε λοιπὸν· **ἀπὸ ποῦ πῆρε αὐτὸ τὸ θάρρος** ὁ Πέτρος καὶ ὅλοι οἱ ἀπόστολοι; Κάτι μεγάλο, ὅπως εἶνε τὸ σημερινὸ γεγονός, ἦταν αὐτὸ ποὺ τοὺς ἔδωσε τὴ δύναμι.

Ἐπὶ ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο, ἀπόδειξις τὰ θαύματα τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν ἁγίων. –Μὰ θὰ πῆτε, **δὲν τὸ βλέπουμε...** Δὲν τὸ βλέπεις; Κι ὅμως ὑπάρχουν καὶ **πράγματα ποὺ δὲν τὰ βλέπεις μὰ τὰ αἰσθάνεσαι**. Σὲ ρωτῶ, βλέπεις τὸν ἀέρα; Κι ὅμως τὸν αἰσθάνεσαι ἀπὸ τὶς ἐνέργειες, τ' ἀποτελέσματά του· ὅταν σὰν αὔρα μᾶς δροσίσει,

ὅταν κάνει τὴ θάλασσα νὰ ὑψώνη κύματα, ὅταν σείει τὰ δέντρα, ὅταν ξερριζώνει ὀλόκληρα πλατάνια... Ἔτσι καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Ἰσχύσατε τὸν ἀπόστολο; «Ἐγένετο ... ἦχος ὡσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας» (Πράξ. 2,2): τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ἦρθε σὰν ἄνεμος, λέει· ἄνεμος ποὺ φύσηξε ὄχι ἀπὸ τὰ δάση ἢ τὰ πελάγη, ἀλλὰ ψηλὰ ἀπὸ τὸν οὐρανό. Αὐτὸς ὁ πνευματικὸς ἄνεμος ἀλλοῦ δροσιζει τὶς ψυχές, ἀλλοῦ τὶς κάνει νὰ φρικιοῦν καὶ νὰ ταράζονται μπροστὰ στὸ ἐρώτημα τῆς συνειδήσεως, κι ἀλλοῦ σὰν θύελλα σείει ἁμαρτωλὰ καθεστῶτα, ξερριζώνει τὰ πάθη ποὺ εἶνε ῥιζωμένα μέσα μας σὰν τὰ πλατάνια.

Ἦ ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο. Θέλεις νὰ τὸ καταλάβῃς; Θὰ πῶ κάτι μὰ δὲν ξέρω ἂν θὰ τὸ ἐφαρμόσετε. Θὰ σᾶς πῶ **δύο τρόπους**, μὲ τοὺς ὁποίους μπορεῖ ὁ καθένας νὰ αἰσθανθῇ τὸ ἅγιο Πνεῦμα.

Πρῶτος τρόπος. Σήμερα, τέτοια ἅγια ἡμέρα, μὴν τρέχετε δεξιὰ κι ἀριστερά· καθίστε στὸ σπιτάκι σας καὶ **ρίξτε μιὰ ματιὰ στὰ περασμένα**. Πόσων χρονῶν εἴστε; 20, 30, 40, 50, 60...; Ἦ ξίστε μιὰ ματιὰ στὸ παρελθόν. Σᾶς ἐρωτῶ· δὲν ὑπάρχουν στὴ ζωὴ σας στιγμὲς κακές; Πόσες φορὲς κ' ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ δὲν ποτίσαμε ὄξος καὶ χολὴ τὸν Κύριό μας! Γιά σκέψου τὰ μικρά σου χρόνια, τὰ χρόνια τοῦ δημοτικοῦ σχολείου, τὰ χρόνια ποὺ ἦσουν ἔφηβος, ὅταν ἔγιγνες ὠριμος, ὅλα ὅσα πέρασες στὴ ζωὴ αὐτῆ. Μέτρα σὰν μαῦρες χάντρες τ' ἁμαρτήματά σου· σκέψου πονηρές, ἐπιθυμίες ἀκάθαρτες, λόγια ἄπρεπα καὶ βλάβασμα, πράξεις καὶ ἐνέργειες ἀντίθετες μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ὅλα αὐτά, ἂν τὰ ζυγίσῃς μὲ τὸ Εὐαγγέλιο, θὰ δῆς ὅτι στὴ ζυγαριὰ τοῦ Θεοῦ, ἀκόμα καὶ μιὰ σκέψι πονηρῆ ποὺ περνάει ἀπ' τὸ μυαλό, τί εἶνε, ἀδέρφια μου; Ἕνα καρφὶ στὴν καρδιὰ τοῦ Χριστοῦ. Νὰ συναισθανθοῦμε λοιπὸν τὴν ἁμαρτωλότητά μας καὶ μετὰ νὰ πᾶμε στὸν Ἰορδάνη ποταμό, στὸ **μυστήριον τῆς ἱερᾶς ἐξομολογήσεως**· νὰ πᾶμε στὸν πνευματικό, νὰ ποῦμε τ' ἁμαρτήματά μας ὅλα. Καὶ σᾶς τὸ δίνω γραπτῶς· τὴν ὥρα ποὺ θὰ λὲς τ' ἁμαρτήματά σου, ἀπ' τὰ μεγαλύτερα ὡς τὰ μικρότερα, θὰ νιώθῃς νὰ φεύγῃ ἀπὸ πάνω σου βουνὸ ὀλόκληρο· κι ὅταν βγῆς ἀπὸ τὴν ἐξομολόγησι θὰ εἶσαι ἀνάλαφρος, θὰ πετᾶς· θὰ αἰσθάνεσαι τὴν χαρὰ ποὺ δίνει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Θέλεις λοιπὸν νὰ αἰσθανθῆς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο; **ἄντε νὰ ἐξομολογηθῆς.**

Δεύτερος τρόπος νὰ αἰσθανθῆτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο ποιὸς εἶνε; Τὴν Κυριακὴ, ὅταν χτυπάει ἡ καμπάνα, προτοῦ ἀκόμη ν' ἀρχίσῃ ἡ θεία λειτουργία –γιατὶ εἶνε ἁμαρτία νὰ ῥχεσαι μετὰ τὸ «*Εὐλογημένη ἡ βασιλεία τοῦ Πατρὸς...*»–, **τρέξε στὸ ναὸ** καὶ πές· Ἐγώ, Κύριε, δὲν εἶμαι

ἄξιος νὰ μπῶ στὸ παλάτι σου, νὰ βλέπω τὶς εἰκόνας καὶ ν' ἀκούω τὰ θεῖα σου λόγια· Θεέ μου, ἐλέησέ με... Ἄν μπῆς μέσα σὰν τὸ ληστή, σὰν τὴν ὁσία Μαρία τὴν Αἰγυπτία· ἂν μπῆς μὲ ταπεινώσι καὶ δάκρυα κ' ἔχῃς τεντωμένο τὸ αὐτί σου σ' αὐτὰ ποὺ λέει ὁ παπᾶς κι ὁ ψάλτης, ἂν ἀκούσης τὴ λειτουργία ὅπως τὴν ἄκουγαν οἱ πατέρες μας, ποὺ ἔκλαιγαν καὶ μούσκευαν τὰ πλακάκια κάτω· ἂν χτυπήσουμε τ' ἁμαρτωλά μας στήθη καὶ ποῦμε Θεέ μου «*ἰλάσθητί μοι τῷ ἁμαρτωλῷ*» (Λουκ. 18,13), τότε, ὅταν φτάσουμε στὸ τέλος, θὰ δοῦμε τὸ θαῦμα καὶ θὰ ποῦμε· «*Ἐἶδομεν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ἐλάβομεν Πνεῦμα ἐπουράνιον· εὐρομεν πίστιν ἀληθῆ ἀδιαίρετον Τριάδα προσκυνοῦντες· αὕτη γὰρ ἡμᾶς ἔσωσε*» (θ. Λειτουργία). Μέσα **στὴ λατρεία**, ἀδελφοί μου, ὑπάρχει Πνεῦμα ἅγιο. Κάθε φορὰ ποὺ ἐκκλησιάζεσαι, θὰ μπαίνῃς λυπημένος καὶ θὰ βγαίνῃς διαφορετικός· κοράκι θὰ μπαίνῃς, περιστέρι θὰ βγαίνῃς. Ὡς Ἐκκλησία, ὦ μάνα μας, ὦ Πνεῦμα ἅγιο!

* * *

Πιστέψτε, ἀδελφοί μου! Αὐτὸ εἶνε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Κλειῖστα τὰ μάτια καὶ τ' αὐτιά σας στὸν κόσμον αὐτὸν τῆς διαφθορᾶς καὶ τῆς ἀπάτης κι ἀνοίξτε τα στὸ Θεό.

Ἐὰν ὁμως ἀντιθέτως κλείσουμε τ' αὐτιά μας στὸ Θεό, προσέξατε τί λέει τὸ Εὐαγγέλιο; Ὁ, τι εἶπε ὁ Χριστός, βγῆκε· «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι*» (Ματθ. 24,35). **Τὸ τέλος τοῦ κόσμου** θὰ εἶνε «*ὡσπερ αἱ ἡμέραι τοῦ Νῶε*», ὅπως ἦταν στὴν ἐποχὴ τοῦ Νῶε (ἔ.ἀ. 24,37)· γλέντια, διασκεδάσεις, παντρεῖες, ξεπαντρέματα, διαζύγια, ὄργια. Τότε ὁ Θεὸς ἔρριξε μιὰ ματιὰ στὸν κόσμον καὶ εἶπε· «*Δὲν θὰ μείνῃ τὸ Πνεῦμα μου σ' αὐτοὺς, διὰ τὸ εἶναι αὐτοὺς σάρκας*» (Γέν. 6,3). Τὸ περιστέρι δὲν μένει σὲ ἀκάθαρτη φωλιά, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο **θέλει καθαρὴ καρδιά**, μιὰ καρδιὰ ἁγίου. Αὐτὴ ἡ καρδιὰ θὰ αἰστανθῇ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο. Ἄν ὁμως ἐμεῖς εἴμαστε ἀκάθαρτοι, τότε θ' ἀνοίξουν τὰ οὐράνια ὄχι βέβαια γιὰ νὰ ἔρθῃ Πνεῦμα ἅγιο, οὔτε πλέον γιὰ νὰ πέσῃ νεράκι ὅπως ἐπὶ Νῶε, ἀλλὰ –ἀλλοίμονο– γιὰ νὰ πέσῃ φωτιὰ τῆς Ἀποκαλύψεως· καὶ τότε... γῆ Μαδιάμ, Ἀρμαγεδών, καταστροφὴ!

Ἦ ἀδέρφια μου, τί λένε οἱ καρδιές μας, ποιά εἶνε τὰ ἐνδιαφέροντά μας; Σήμερα, τέτοια ἅγια μέρα, ἂς γονατίσουμε κι ἂς παρακαλέσουμε, **νὰ ἔρθῃ Πνεῦμα ἅγιο**· Πνεῦμα ἅγιο στοὺς ἄρχοντες μας, στοὺς δεσποτάδες μας, στοὺς ἄντρες, στὶς γυναῖκες, στὰ παιδιά, στὸν κόσμον ὅλο· νὰ γίνουμε μιὰ οἰκογένεια καὶ νὰ ὑμνοῦμε Πατέρα Υἱὸν καὶ Πνεῦμα ἅγιον εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**